

til ca. 10. Juli og omfattede ikke alene de to før omtalte Lokaliteter, men ogsaa saa godt som samtlige nogenlunde lignende baade i disse og andre Skove. Alt forgæves. Hvad kan mon Grunden være til en saadan pludselig Opdukken og lige saa pludselig Forsvinden? Monstro den usædvanlig langstrakte Vinter, der jo efter al Sandsynlighed ogsaa varede langt ind i Foraaret i Mellemeuropa og derved maaske hindrede den i at naa Vejs Ende? Maaske Rovfugle nappede den? Man kan spørge, men faar intet Svar. Haabet om at gense eller genhøre den har jeg ikke opgivet. Jeg ved nu, hvor og hvornaar den skal søges. Dens fine, sitrende Trille staar for altid brændt ind i min Erindring.

ANMELDELSER

C. FRITHJOF CHRISTIANSEN: Lær Fuglene at kende. Danske Spurvefugle. Deres Udseende, Forekomst, Levevis, feltornithologiske Kendetegn, Sang, Yngleforhold, Reder og Æg. Tegninger: S. E. POULSEN. I. Fr. Clausen, København, 1942. Pris: Kr. 6,50. — En udmærket nyttig, personlig og stærkt biologisk præget Fremstilling af Danmarks spurvefugle, baade Ynglefugle og regelmæssige Trækgæster. De tilfældige Strejfgæster er forsættelig forbigaaet, men paa den anden Side nævnes f. Eks. de 2 Underarter af Fyrremejsen *Parus atricapillus borealis* og *salicarius*, der nok begge yngler i Danmarks umiddelbare Nærhed (Sydsverige og Nordvesttyskland), men trods en enkelt Meddelelse derom kan Artens Forekomst i Landet i Nutiden dog betragtes som udelukket. Med lige saa stor Ret kunde f. Eks. være medtaget den Østlige Løvsanger *Phylloscopus trochiloides viridanus*, der er naaet til Rügen, og vel naarsomhelst kan ventes til Danmark. Dette er dog uvæsentligt. De Fuglearter, der har Krav paa Omtale, faar den paa en Maade, saa enhver Ornitholog, Begynder og — navnlig — mere viderekommen kan have Udbytte af Bogen.

Som ventelig faar Ynglefuglene en særlig fyldig Behandling. Ved hver Form gives Omtalen under Betegnelserne: Beskrivelse, Forekomst, Føde og Træk, Kendetegn, Sang, Yngleforhold, saa det er let at finde, hvad man søger. Ved konstante Trækgæster, hvor dog Mulighed for Yngelforekomst maa anses for udelukket, udelades den sidste Rubrik. For nogle sjældne eller rentud hypotetiske Ynglefugles og for nogle Trækgæsters Vedkommende er Sondringen ikke gennemført. Af de nævnte Rubrikker er navnlig de for Kendetegn og Yngleforhold værdifulde. Under den første Betegnelse understreges netop de differentialdiagnostiske Træk, hvor 2 eller flere Arter kan være vanskelige at skelne, og er det faktisk umuligt, overlader Forf. det „til videre- og videstkomne“ (♀♀ af Blaahalsene). Under Omtalen af Yngleforholdene spores tydeligt Forf.s store Interesse for og Kendskab til Redernes Struktur og Anbringelse. Disse Afsnit indeholder en rig Fylde af Oplysninger. En og anden Angivelse om Ægantal vil andre maaske nok sætte lidt anderledes, men — som just antydte — maa man i første Række fæste Opmærksomheden ved Redebeskrivelserne, der i særlig Grad er Forf.s egne, underbygget ved Studier baade i Marken og paa indsamlet Materiale. Rubrikken Forekomst oplyser om Udbredelse, navnlig i Danmark, og hvilke Lokaliteter, den paagældende Art især træffes paa. Afsnittene om Føde og Træk er mere refererende, og det

samme gælder Beskrivelserne af Fuglene selv, der dog sikkert er støttet af en Del Materialestudier; her kan dog nok gøres en enkelt Indvending. Saaledes beskrives Spætmejsens Lyskefjer som gulbrune, men dette gælder kun ♀; hos ♂ er de kastanjebrune, et Forhold man ofte ikke ser stærkt nok fremhævet i Litteraturen. Under „Sang“ synes det ogsaa at kunne spores, hvilke Arters Stemmeytringer Forf. selv er fortrolig med fra Naturen. Saaledes findes Rubrikken ikke under Omtalen af Nøddekrigen, hvis karakteristiske hæse, knastørre Vræl, der ustandselig høres paa Ynglepladsen, jo næppe let vil kunne læres i Danmark. Andre Forf.'s Opfattelser af Fuglestemmer citeres jævnlig, og den gængse, men ikke altid lige heldige Omskrivning med Bogstaver benyttes ofte; denne kan være Støtte, hvis man kender til Tingene i Forvejen, men ellers næppe.

De talrige Figurer er Pennetegninger, der gennemgaaende understreger de paagældende Formers vigtigste Kendetegn paa udmærket Maade. Det maa dog medgives, at nogle Former, f. Eks. Sivsanger og en Del Fugle, der er uden karakteristiske Tegninger, er faldet midtre heldigt ud. Nyttig er ogsaa Skitserne af Vingeformler (Nordlig og Sydlig Nattegal, Kær- og Rørsanger) og Hovederne af Raage og Sortkrage. Omslaget, som hverken Forf. eller Tegner dog synes at have noget Ansvar for, er mere farvestraalende end egentlig smukt. Motivet er en tyk Egegren med dér hjemmehørende Smaafugle. Bogstaverne i Titlen er røde med hvid Rand og Baggrunden (Himlen) dybt indigo; havde sidstnævnte været lyseblaa, vilde meget have været vundet, men maaske kan det prangende Udstyr bidrage til at give Bogen den Udbredelse, den fortjener.

B. LØPPENTHIN.

RAGNAR SPÄRCK: „Hvormange maager har vi i Danmark?“ Dyr i Natur og Museum. Aarvog for Universitetets zoologiske Museum 1941. Kbhvn. 1942. — I Museets nye og smukke Aarskrift søger Prof. SPÄRCK at give et Svar paa ovenstaaende Spørgsmaal, der er af ikke ringe Betydning i Forbindelse med Problemet om Maagernes større eller mindre Skadelighed. En egentlig Optælling af Maager her i Landet har det selvsagt ikke været muligt at gennemføre undtagen paa nogle Reservater, hvor der er udført Tællinger af Maagereder. De fleste andre Steder beror de opgivne Antal mere paa et Skøn og kan derfor ikke tillægges nogen større Nøjagtighed, og noget lignende maa efter Ref.'s Mening ogsaa gælde for en Optælling fra Flyvemaskine, som Forf. kalder „en i og for sig udmærket Metode“. Selvom de angivne Mængder saaledes i overvejende Grad er skønsmæssige og derfor sandsynligvis behæftet med ganske betydelige Fejl, er der her gjort et interessant Forsøg paa at besvare det foreliggende Spørgsmaal.

Af de 7 her i Landet ynglende Maagearter skal der efter den udførte Undersøgelse findes følgende omtrentlige Antal: Ride 22, Svartbag 50, Dværgmaage 200—300, Sildemaage 3 000, Sølvmaage 40 000, Stormmaage 200 000 og Hættemaage 500 000. Det samlede Antal af ynglende Maager skulde saaledes stort set ligge mellem $\frac{3}{4}$ og 1 Million, men hertil kommer de ikke ynglende Individier samt lige efter Yngletiden Ungerne, hvorefter det skønnes, at vi en stor Del af Aaret har ialt omkring et Par Millioner Maager her i Landet.

Som en Slags orienterende Oversigt frembyder den publicerede Beretning stor Interesse, men Ref. kan ikke tilbageholde Ønsket om, at den maa blive efterfulgt af en mere indgaaende Undersøgelse. Det vilde formentlig ikke være uoverkommeligt at faa iværksat en Optælling af Reder i alle større Kolonier her i Landet, og fik man derefter for hver Art kortlagt de vigtigste Ynglepladser med Angivelse af Redeantal, vilde der sikkert fremkomme mange værdifulde Oplysninger om vor Maagebestand.

P. JESPERSEN.